

Goed Nieuwsbrief

Nr. 117

april 2023

De Goed Nieuwsbrief is een uitgave van Roelof Tichelaar en heeft als doelstelling:

- de verspreiding van christelijke spiritualiteit
- het informeren over geestelijke hulpverlening en weerbaarheid
- het aankondigen van nieuwe ontwikkelingen, lezingen en boeken

Voor meer informatie op internet: www.roeloftichelaar.nl en www.weerbaarheidstrainer.nl

Instagram: www.instagram.com/roeloftichelaar

Heb je de Goed Nieuwsbrief van iemand anders doorgestuurd gekregen en wil je deze in de toekomst ook zelf ontvangen, of stel je de ontvangst niet langer op prijs, stuur dan een e-mail naar: info@roeloftichelaar.nl.

Je kunt ook schrijven naar: Roelof Tichelaar, Schutstraat 112, 7901 EH Hoogeveen.

En bellen mag natuurlijk ook: (0528) 320701.

Het overnemen van de inhoud mag, maar dan graag met bronvermelding. Ken je mensen die mogelijk geïnteresseerd zijn in deze Goed Nieuwsbrief, stuur hem gerust door!

Alle eerder verschenen edities van de Goed Nieuwsbrief zijn te vinden op www.roeloftichelaar.nl

De Goed Nieuwsbrief is en blijft natuurlijk gratis. Een **vrijwillige donatie** is echter van harte welkom. Dat kan op bankrekeningnummer (IBAN:) **NL28INGB0749790989** (BIC: INGB-NL2A) t.n.v. R. Tichelaar te Hoogeveen, onder vermelding van 'gift'.

Inhoud:

Beste mensen	2
De verloren zoon	2
Inspiratie	6
Gebed	6

Beste mensen

Welkom in deze 117^e Goed Nieuwsbrief, met daarin aandacht voor een bijzondere gelijkenis die door Jezus is verteld en die we in de Bijbel kunnen terugvinden. Het is een verhaal over thuiskomen bij God en het toelaten van Zijn onvoorwaardelijke liefde. Het is ook een thuiskomen in onszelf.

Rembrandt heeft over dit Bijbelverhaal een prachtig schilderij gemaakt. Het heeft de passende titel: 'De terugkeer van de verloren zoon'.

In mijn praktijk hangt een grote replica van dit schilderij aan de muur. Alleen het kijken ernaar wekt al een bepaald gevoel in mij op. Maar ik ben er intussen ook al met veel cliënten over in gesprek geraakt.

Verder in deze editie een geïnspireerde tekst en een gebed als afsluiting.

Ik wens je veel leesplezier en inspiratie toe.

Roelof Tichelaar

(Rembrandt van Rijn, 'De terugkeer van de verloren zoon')

De verloren zoon

In de Bijbel vertelt Jezus het verhaal over de verloren zoon. Het is een gelijkenis die ons veel te zeggen heeft.

Een gelijkenis is een verhaal in de vorm van een metafoor of parabel. Door de vergelijking met een herkenbare situatie probeerde Jezus de essentie van spiritualiteit duidelijk te maken.

Zoals iedere gelijkenis die Jezus met ons heeft gedeeld, bevat ook dit verhaal verschillende lagen. We kunnen er oppervlakkig naar kijken, maar we kunnen er ook een diepte in herkennen, waardoor we verschillende aspecten van onszelf gaan zien.

Maar ik wil eerst die beroemde gelijkenis met je delen.

'En Hij zei: Een zeker mens had twee zonen.

En de jongste van hen zei tegen zijn vader: Vader, geef mij het deel van de goederen dat mij toekomt. En hij verdeelde zijn vermogen onder hen.

En niet veel dagen daarna maakte de jongste zoon alles te gelde en reisde weg naar een ver land en verkwistte daar zijn vermogen in een losbandig leven.

En toen hij er alles doorgebracht had, kwam er een zware hongersnood in dat land en begon hij gebrek te lijden.

En hij ging heen en voegde zich bij één van de burgers van dat land, en die stuurde hem naar zijn akkers om de varkens te weiden.

En hij verlangde ernaar zijn buik te vullen met de schillen, die de varkens aten, maar niemand gaf hem die.

En nadat hij tot zichzelf gekomen was, zei hij: Hoeveel dagloners van mijn vader hebben brood in overvloed en ik kom om van honger.

Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tegen hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegenover u.

En ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden. Maak mij als één van uw dagloners.

En hij stond op en ging naar zijn vader. En toen hij nog ver van hem verwijderd was, zag zijn vader hem en deze was met innerlijke ontferming bewogen en hij snelde hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem.

En de zoon zei tegen hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegenover u. Ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden.

Maar de vader zei tegen zijn dienaren: Haal het beste gewaad tevoorschijn en trek het hem aan en geef hem een ring aan zijn hand en sandalen aan zijn voeten.

En breng het gemeste kalf en slacht het, en laten we eten en vrolijk zijn.

Want deze, mijn zoon, was dood en is weer levend geworden. En hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen vrolijk te zijn.

Zijn oudste zoon nu was op de akker. En toen hij dichterbij huis kwam, hoorde hij muziek en reidans.

En nadat hij één van de knechten bij zich geroepen had, vroeg hij wat er aan de hand was.

Deze nu zei tegen hem: Uw broer is gekomen en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem weer gezond teruggekregen heeft.

Maar hij werd boos en wilde niet naar binnen gaan. Toen ging zijn vader naar buiten en spoorde hem aan.

Maar hij antwoordde en zei tegen zijn vader: Zie, ik dien u al zoveel jaren en heb nooit uw gebod overtreden en u hebt mij nooit een bokje gegeven om met mijn vrienden vrolijk te zijn.

Maar nu deze zoon van u gekomen is, die uw bezit met hoeren opgemaakt heeft, hebt u voor hem het gemeste kalf geslacht.

En hij zei tegen hem: Kind, jij bent altijd bij mij en al het mijne is van jou.

Wij zouden dan vrolijk en blij moeten zijn, want deze broer van jou was dood en is weer levend geworden. En hij was verloren en is gevonden.'

(Lukas 15: 11-32, Herziene Statenvertaling)

De geschiedenis van de verloren zoon gaat over verloren zijn en weer gevonden worden. Het is een verhaal dat gaat over onze spirituele identiteit, maar ook over vergeving en eigenwaarde.

Onze eerste neiging is misschien dat we ons alleen identificeren met de jongste zoon die zijn erfdeel opeist en de wereld in trekt. Hij brast er alles doorheen, komt tot inzicht en besluit – vol schuldbesef – huiswaarts te keren. Dit is het beeld van de mens die zich van God heeft afgekeerd en ‘de wereld is ingetrokken’, of anders gezegd: zich heeft geïdentificeerd met deze

wereld en de geestelijke identiteit heeft vergeten. In groter verband kunnen we daar dus ook de cyclus in herkennen waar heel de mensheid deel van uitmaakt en het goddelijk verlossingsplan dat het mogelijk maakt weer huiswaarts te keren.

Ook de verloren zoon in de gelijkenis van Jezus was zijn ware identiteit vergeten. Hij had zelfs een nieuwe identiteit ontwikkeld die bij nader inzien onwaar was: die van een looser, van iemand die het behoorlijk heeft verknald in het leven. Dit werd zijn valse zelfbeeld en bepaalde dus zijn identiteit.

Door het lijden van dit gebrek kwam het verlangen in hem op naar huis terug te keren. Hij beseftte dat de dagloners van zijn vader het beter hadden dan hij. Daarom wilde hij zijn vader vragen of hij ook dagloner mocht worden. Dan had hij in ieder geval voldoende te eten en onderdak. Door middel van de identiteit van 'dagloner' probeerde hij als het ware binnen te komen. 'Ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden.' Die woorden van de verloren zoon spreken boekdelen. Hier komt niet alleen het verlies van zijn oorspronkelijke identiteit opnieuw aan het licht, maar ook het verlies van het besef van zijn grote waarde.

Is dit niet het lot van de mens? Herkennen we onszelf hier misschien in? Hebben wij nog weet van onze hemelse identiteit? En zijn wij nog doordrongen van onze grote waarde of zoeken we die tevergeefs in de buitenwereld? En hebben wij onszelf ook niet verloren in deze wereld doordat we in een valse identiteit zijn gaan geloven?

De liefde van de vader voor zijn verloren zoon was onvoorwaardelijk. De vader viel hem om de hals, kustte hem en liet hem het beste gewaad aantrekken, gaf hem een ring aan zijn vinger en sandalen aan zijn voeten. Het gemeste kalf werd geslacht en er werd feest gevierd.

Dit had de jongste zoon natuurlijk niet verwacht. De vader riep hem niet eens ter verantwoording. Hij was alleen maar verheugd zijn verloren zoon weer in zijn armen te kunnen sluiten. De verloren zoon hoefde hier niet voor te werken, te presteren door zijn best te doen. Terugkeren was voldoende. Terugkeren en binnenkomen, blij zijn en genieten van wat de vader hem te bieden had. Zo zijn we allemaal op weg naar huis en wacht God op ons, met open armen.

De oude, valse identiteit die we dragen, mag vernietigd worden, zodat we de nieuwe (en oorspronkelijke!) identiteit weer mogen aannemen. De bijbel zegt dat we 'de oude mens mogen afleggen om de nieuwe mens aan te doen'. Het is belangrijk dat we dit in deze volgorde doen: dat we het oude loslaten om het nieuwe te kunnen ontvangen. Zolang we nog vasthouden aan de oude identiteit (en dus het valse zelfbeeld), blijft Satan vat op ons houden. Want hij is degene die deze oude identiteit in stand probeert te houden. Maar dankzij Christus hebben we onze oorspronkelijke identiteit weer ontvangen, namelijk door de goddelijke Geest die dankzij de verlossing weer in ons tot leven is gekomen en van waaruit we mogen leven.

De oudste zoon was minder blij toen het tot hem doordrong wat er gaande was. Hij wilde niet eens naar binnen en maakte bezwaar tegen het enthousiasme van zijn vader: 'Ik dien u al zoveel jaren en heb uw gebod nooit overtreden. Nog nooit hebt u mij een bokje gegeven om met mijn vrienden vrolijk te zijn.'

Maar de vader zei tegen hem: 'Kind, jij bent altijd bij mij en al het mijne is van jou.'

Herkennen we misschien ook iets van de oudste zoon in onszelf? Is dat niet de kant in ons die weliswaar altijd plichtmatig zijn best doet, maar die zich niet bewust is van de rijkdom die we in ons meedragen? Ook dit is een onware en dus valse identiteit, want het is niet onze plichtsgetrouwheid die ons tot kinderen van God maakt, niet onze inspanning en prestaties. Die staan daar los van. Ook deze identiteit is gevaarlijk. In de tijd van Jezus waren het de Farizeeën en

schriftgeleerden die prat gingen op hun spirituele zuiverheid en het trouw naleven van de joodse wetten. Jezus doelde met de oudste zoon ongetwijfeld ook op hen.

Als we even teruggaan naar het begin van het verhaal, dan staat daar dat de vader zijn vermogen over de *beide broers* verdeelde. Dat wil zeggen dat ze beiden evenveel hebben gekregen. De oudste zoon heeft dus niets te klagen, zouden we kunnen zeggen. Maar hij is zich hier onvoldoende bewust van. Het is nooit echt tot hem doorgedrongen. Ook hij is zich niet bewust van zijn ware identiteit, ook al bleef hij zijn vader trouw door plichtmatig zijn best te doen. Ook voor hem is het belangrijk dat hij zijn oude identiteit aflegt om open te komen staan voor de liefde van de vader.

Eigenlijk hebben we hier dus te maken met twee verloren zonen die terugkeren. Hoewel: van de oudste weten we niet hoe hij reageert, want daar stopt Jezus met zijn verhaal. Je kunt je zelfs afvragen welke van de twee zoons het meest verloren was. Misschien was dat wel de oudste. De jongste voelde nu in ieder geval wat onvoorwaardelijke liefde is. Hij is de weg van de ervaring, van het doorvoelen gegaan. De oudste broer die van het verstand. Hij was immers ‘de verstandigste’ van de twee.

Is het niet zo dat we als mens beide kanten in ons meedragen?

Want als mens struikelen we regelmatig, we zijn niet volmaakt. We vergeten wie we zijn en zoeken onze rijkdom en onze waarde in de buitenwereld. Maar de wereld heeft ons niet meer nodig als we zelf niks meer te bieden hebben. We komen bedrogen uit en moeten onze waarde terugvinden in onszelf.

Is dat niet onze persoonlijke weg naar huis? Is dat niet het moment dat we ook in onszelf thuiskomen? Thuiskomen bij onszelf en bij God om van Zijn onmetelijke liefde doordrongen te raken?

Maar in ons zit misschien ook iets van die oudste broer die anderen of onszelf aanspreekt op gemaakte misstappen en die zichzelf weliswaar braaf aan de regels houdt, maar die van Gods liefde niets heeft begrepen. De relatie met God bestaat dan uit het naleven van uiterlijke regels en wetten. Ja, ook die kant kan in ons aanwezig zijn en het zou goed zijn dat we die ook in onszelf zouden herkennen.

Maar er is nóg een identificatie die in dit schilderij tot uitdrukking komt: we mogen zijn als de vader die vol van onvoorwaardelijke liefde is waarmee we zowel anderen als onszelf kunnen vergeven. Gods Geest in ons, de Geest van onvoorwaardelijke liefde bij Wie we thuis mogen komen en waar we ons één mee mogen weten. Door ons daarmee te identificeren en uit deze innerlijke Bron onze waarde te halen, kunnen we een licht op aarde zijn.

Gods Geest wil in ons wonen en stelt geen andere voorwaarde dan ons geloof en onze wil. Dan zijn we weer één met God.

Met Pinksteren gedenken we deze doorbraak van de heilige Geest die ons leven kan veranderen en in Wie we vrede kunnen vinden, om vervolgens ook vanuit die Geest te gaan leven en onze beslissingen te nemen. Dan ‘wandelen we in de Geest’ en niet in het ego, de verduisterde bewustzijnstoestand van de schijnidentiteit die ons zo kan beheersen. In de Geest zijn we vrij; we zijn in God en Hij is in ons.

Inspiratie

'Erken dat je een deel van Christus' lichaam bent, dat de Ene Geest ook jou doorstraalt. Erken dat je één met Christus bent. Dan is voor jou Jezus Christus de weg, de waarheid en het leven. Alleen in die bewust erkende staat van Zijn ben je weer één met God. Je bent zoon of dochter van God. Erken jezelf in die staat, dan weet je wie je bent in Christus. Daarin ligt je geluk en kracht.

Zo is het zoon- en dochterschap, het één zijn met Christus, de staat van Zijn die alles heel maakt, alles accepteert. Deze staat van Zijn is je bestemming, waar je ook bent. Door deze staat van Zijn te erkennen, ben je verlost. Dit is de nieuwe geboorte, de geestelijke wedergeboorte, die je alleen in het nu kunt erkennen. Daarin ben je verlost en vrij...

Jezus Christus is de staat van Zijn die je ooit achter je hebt gelaten. Terugkeren in deze staat van Zijn betekent dat de verloren zoon thuiskomt bij de vader en de eenheid accepteert. In deze eenheid kan geen scheiding en oordeel meer bestaan. Daar is het heilig Zijn.'

Gebed

*Lieve God,
Laat mij doordrongen zijn
van uw onvoorwaardelijke liefde,
want ik wil bij U thuiskomen.
Thuiskomen bij U en bij mijzelf.
U kent mijn zitten en mijn opstaan,
U begrijpt van verre mijn gedachten.
U onderzoekt mijn gaan
en mijn liggen,
U bent met al mijn wegen vertrouwd.
En doordat U mij kent als geen ander,
zelfs beter dan ikzelf,
kan ik mij aan U overgeven
en mijn leven aan U toevertrouwen.
Want in U kom ik thuis.
Amen.*

(Marius van Boordt, 'The consecration')